

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΗΣ ΛΟΥΤΣΥ ΣΤΑΟΥΝ ΤΕΡΡΙΑ

—“Όχι, Μπιλ, είπα και πάλι, δεν έρχομαι! Τα κορίτσια είναι ανεξάρτητα, ελεύθερα, τὰ έξερεις πολύ καλά, ώστε εγώ, μιά γήρα, θά είμαι περιττή κοντά τους. Γιατί, να σου πω, ένας τυφλός μονάχα δεν θά έβλεπε πώς είσαι έρωτευμένος. Είμαι μονάχα περιέργη, να ιδω για ποιάν από τις δυό θά αποφασίσω...”

“Όμολογώ, πώς δεν απέκρουσα χωρίς πίκρα την πρόταση που μου έκανε ο Μπιλ, να πάω κ' εγώ μαζί τους στην έκδρομή. Ήταν ώμορφο παιδί, στενός φίλος και λίγο συγγενής του μακαρίτη του άνδρός μου. Από δυό χρόνια, που ο άνδρας μου πέθανε, πάντοτε είχα βρή ένα στήριγμα σ' αυτόν.

—“Ωστε έτσι... είπες γελώντας, είμαι έρωτευμένος... Και για ποιάν λές θά αποφασίσω στο τέλος;

—Δεν μπορώ να σου πω για ποιάν, απάντησα. Είνε δύσκολο... Μά ότι πολύ γρήγορα θά άρραβωνιαστής, γι' αυτό είμαι θεσάια.

—Τό ελπίζω κ' εγώ, είπες ο Μπιλ. Μά τό είπες αυτό μ' έναν τέτοιο τρόπο, τόσο διδακτικά... Φαινόταν και λίγο παραγεμένος. Γιατί τόχα όμως; Τα κορίτσια ήσαν και τὰ δυό ώμορφα. Ήσαν ανεψιές μου, κόρες τής αδελφής μου ή μιά, του αδελφού μου ή άλλη. Είχαν την ίδια ηλικία και τό ίδιο όνομα: Μαργαρίτα. Για να τις ξεχωρίζουμε, χωρίσαμε στα δυό τό όνομά τους, τή μιά τή λέγαμε Μάργα και τήν άλλη Ρίτα.

—Θάθελα να ξέρω, για ποιάν θάξεις στο νού σου πώς θα παντρευτώ, επάνελαθε ο Μπιλ. Βάζουμε ένα στοίχημα;

—Τί στοίχημα; είπες. “Αν θέλεις για καμιά πλάκα σκοκολάτα, ναί. Περισσότερα πράγματα δεν παίρνεις από μένα!

—“Όχι, άκουσε! Ξέρω πώς τό όνειρό σου είναι να κάμης ένα ταξείδι στο Παρίσι. Πολλές φορές μου τόχεις πη. Λοιπόν. “Αν κερδίσω, σου κάνω τὰ έξοδα του ταξείδιού. “Αν όχι, αντίο Παρίσι!

Τό στοίχημα ήταν για μένα δελεαστικό. Ούσιαστικώς, δεν είχα να χάσω τίποτε. “Έξαφνα όμως, μου ήρθε μιά ιδέα. “Έτσι, όποσδήποτε, θά κερδίω τό ταξείδι στο Παρίσι.

—Σύμφωνοι, είπες. Μά μέ έναν όρο.

—Ποιόν όρο;

—Θά γράψω τό όνομα αυτής που θά στοιχηματίσω, μὰ θά κλείσω τό χαρτί μέσα σέ ένα κλειστό φάκελλο. Γιατί ού, είσαι ικανός, άμα διαβάσης για ποιάν γράφω, να παντρευτής τήν άλλη, από αντίδραση.

—Δεκτός ο όρος σου. Μά, θά θέσω κ' εγώ έναν δικό μου. Εάρθής μαζί μας στην έκδρομή. Σύμφωνοι!

Πήρα ένα χαρτί και έγραψα κρυφά τό όνομα «Μαργαρίτας». Τό έβαλα επείτα σ' ένα φάκελλο, τόν έκλεισα και τού τό έβαλα στα...

—Πότε τελειώνει τό στοίχημα; ρώτησα.

—Μόλις γυρίσουμε από τήν έκδρομή!

“Η έκδρομή ήταν πολύ ώραια. Ξεκινήσαμε τέσσερες, εγώ, τὰ δυό κορίτσια και ο Μπιλ με τό αυτοκίνητό του. “Ο Μπιλ οδηγούσε θαυμάσια.

Δυό ώρες πριν από τό μεσημέρι, σταματήσαμε σ' ένα μικρό πανδοχείο. Δεν είχε εκεί τίποτε άλλο έξω από γάλα και αυγά. Ρουφήσαμε τό ζεστό γάλα, φάγαμε αυγά μελάτα και ξεκινήσαμε πάλι. “Αλλά, λίγο άργότερα, τό αυτοκίνητό μας άρχισε να θγαζή και περιέργως καπνούς. “Εμείς δεν τούς προσεχαμε, με τὰ γέλια και με τὰ χάχανά μας, ώσπου στο τέλος ή μηχανή σταμάτησε, αφήνοντάς μας καταμαρνηστές στο δρόμο.

“Έπρεπε να περιμένουμε. Τα κορίτσια επείραζαν τόν Μπιλ. “Όμολογώ, πώς θύμονα μαζί του. Στο τέλος πέρασε ένα φορτηγό αυτοκίνητο. “Ο σωφέρ δέχθηκε να μäs ριμουλκήση πίσω του. “Έβесе τό αυτοκίνητό

μας πίσω στο δικό του και ξεκινήσαμε. Τα κορίτσια ήσαν ξεκαρδισμένα στα γέλια για τήν περιπετειώδη έκδρομή μας.

Μετά μιά ώρα, τό αυτοκίνητο σταμάτησε σέ ένα έξοχικό γκαράζ, τό όποιο ανήκε σέ κάποιον κύριο Βίνερ. “Εμείς κατεθήκαμε σ' ένα ξενοδοχείο, που ήταν πλάι στο γκαράς και που άνηκε επίσης στον κύριο Βίνερ. Φάγαμε, και ύστερα θηγήκαμε να περπατήσουμε σ' έναν ώραίο κήπο, και με θαυμασμό πληροφορηθήκαμε, ότι και ο θεοπέσιος εκείνος κήπος ήταν του κυρίου Βίνερ, γιατί, με δυό λόγια, αυτός ο κύριος Βίνερ ήταν ένας σπουδαίος και πλούσιος άνθρωπος. Τό πράγμα φαίνεται πως έκανε περισσότερο έντύπωση στην Ρίτα, γιατί τό τρελλοκόριτσο άρχισε να φλερτάρη αμέσως με τόν κύριο Βίνερ, ο όποιος μäs συνόδευσε με προθυμία στον περπατό μας. “Όσο για τή Μάργα, αυτή έσπευσε να επωφεληθή τής ευκαιρίας και παρέσυρε τόν Μπιλ σέ μιά δεινροστοιχία...

“Αλλά, μόλις ξεμάκρυνα, ή Ρίτα έκανε τήν κουρασμένη, γυρίσαμε στο ξενοδοχείο, εκεί βρήκε τόν τρόπο να απομακρύνη τόν κύριο Βίνερ και μου είπες:

—Πές μου, Λούτσυ, δεν σου φαίνονται για καλά έρωτευμένοι ο Μπιλ και ή Μάργα;

Τα κορίτσια με έλεγαν με τό όνομά μου και όχι «θεία», γιατί—έξαφνα να σάσ τό πω—δεν ήμουν και πολύ μεγαλειτερή τους. Παντρεύτηκα δέκα όχτώ χρονών, ο άντρας μου με άφησε χρονούς δυό χρόνια μετά τό γάμο μας και είχε άλλα δυό χρόνια υπαθαμένως.

—Είδες πώς βρήκε ευκαιρία να τόν ξεμοναχιάση, ή πονηρή; επάνελαθε ή Ρίτα. “Ελπίζω, πώς ο Μπιλ θά τής κάμη καμιά πρόταση, γιατί άλλωθως, κρύμα στο φλέρι μου μ' αυτόν τόν κακοούτασιν, τόν κύριο Βίνερ...

Τήν κίτταξα έκκληκτη. “Όσο επίτηδες είχε κολλήσει στον άντύποτο Βίνερ. Μόνο και μόνο, για να δώση ευκαιρία στην άλλη...

—Κάνεις άσχημα, Ρίτα, τής είπες. “Ο Μπιλ δεν έχει αποφασίσει ακόμα και τίποτα δεν σου λέει πώς δεν μπορεί να είσαι συ έκείνη τού θά προτιμήση στο τέλος!

—Ίσως να έχης δικη, απάντησε ή Ρίτα. Μπορεί... Μά δεν σου φαίνεται πώς είναι λίγο μεγάλος ο Μπιλ και για μένα και για τήν Μάργα;

—Είσαι κουτή, τής είπες. “Εμένα, ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλειτερός μου!

“Η απάντησι, που ήταν έτοιμη να μου δώση ή Ρίτα, έμεινε κρεμασμένη στα χείλη τής. Γιατί, εκείνη άκριβώς τή στιγμή, μäs πλησίασαν ο Μπιλ και ή Μάργα, γυρίζοντας από τόν περπατό τους...

Τήν επόμενη, πρωί-πρωί, τό αυτοκίνητό μας ήταν έτοιμο, με τή μηχανή του διορθωμένη. Είμαστε όλοι έτοιμοι να ξεκινήσουμε, όλοι έκτός από τή Ρίτα. “Η Μάργα μäs είπες ότι είχε πει με τόν κύριο Βίνερ, να τής δείξη μερικές ώραίες πορτοκαλλιές στο θερμοκήπιό του.

—“Η Ρίτα ενδιαφέρεται, βλέπετε, πολύ για τις πορτοκαλλιές! επρόσθεσε πονηρά, κίτταζοντας τόν Μπιλ.

“Ο Μπιλ φάνηκε θυμωμένος και ξαναάνεθηκε στο διαμáτιό ται. “Η Μάργα κάθησε κοντά μου.

—Είδες πώς ο Μπιλ θυμωσε; μου είπες. Θέλεις κι' άλλο, Λούτσυ, για να καταλάβής πώς είναι έρωτευμένος μαζί τής; Και να δής, τού τό είπες χθές που κάναμε οι δυό μας περπατό στη δεινροστοιχία...

—Κάνεις άσχημα, Μάργα, τής είπες. “Ο Μπιλ δεν έχει αποφασίσει ακόμα, και τίποτε δεν σου λέει πώς δεν μπορεί να είσαι συ έκείνη που θά προτιμήση στο τέλος!

—Ίσως να έχης δικη, απάντησε ή Μάργα. Μπορεί... Μά δεν σου φαίνεται πώς είναι λίγο μεγάλος ο Μπιλ και για μένα και για τή Ρίτα;

Μου έλεγες τὰ ίδια λόγια, που είχα άκούσει τήν προηγούμενη κι' από τό στόμα τής Ρίτας.

—Είσαι κουτή, τής είπες, όπως είχα πη και σε κέννην. “Εμένα ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλειτερός μου!

“Η απάντησι, που ήταν έτοιμη να μου δώση ή Μάργα, έμεινε κρεμασμένη στα χείλη τής. Γιατί, εκείνη άκριβώς τή στιγμή, μäs πλησίασαν και ή Ρίτα και ο κύριος Βίνερ, γυρίζοντας από τό θερμοκήπιό του...

“Όταν γυρίσαμε στην πόλι, ο Μπιλ σταμάτησε πρώτα τό αυτοκίνητο εμπρός στο δικό μου σπίτι.

—Περιμένε με, μου είπες τή στιγμή που κατέβαινα. Πάω ν' άφήσω τὰ κορίτσια στα σπίτια τους και έρχομαι άμέσως. Τό στοίχημα μας τελείωσε. “Ο άνοιξιμε τό φάκελλο!

“Ανέβηκα, με φόβο πώς είχα χάσει τό ταξείδι στο Παρίσι. Δεν έβλεπα με καμιά από τις δυό Μαργαρί-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ο Γάλλος πολιτικός Κλεμανσώ, ο περίφημος «Τίγρης», ντυνόταν άσπασα και άπρόσχετα. Στις τελετές φορούσε την επίσημη ένδυμασία και το ψηλό καπέλλο στραβά, κ' έτσι έπαραινεν ένα ύφος τσαχπίνικο, μ' όλα τα δγδόντα του χρόνια. Ο Λούδ Τζώρτζ, που σαν Έγγλέζος έπρόσχε πολύ το ντύσιμό του, τον εκύτταζε χαμογελώντας, με έλαφρη ειρωνεία. Ο Κλεμανσώ το έκατάλαθε αυτό και μιά μέρα είπε στο Λούδ Τζώρτζ:

—Τι κυττάτε; Το καπέλλο που τ'ο φορώ στραβά; Δεν φταίει το καπέλλο, τ'ο κεφάλι φταίει. Είμαι στραβοκέφαλος. Μιά ζωή δλόικληρη δέν μπόρεσε να μου λιώση τ'ο κεφάλι... Θά μου τ'ο λιώση τώρα στα γεράματα δ'ο καPELLάς;

***

Πρην πεθάνει ο Κλεμανσώ, είπε να τ'ο δάλουν στον τάφο και τ'η σφαιρα που τ'ούρριζε κάποτε ένας δολοφόνος, ο Κοττέν, και τ'ον έπλήγασε. Έντούτες, ο ίδιος ο Κλεμανσώ, είχε δώσει χάρη στον Κοττέν που καταδικάστηκε εις φυλάκιση.

Κάποτε τ'ον ρώτησε κάποιος:

—Τι να γίνεται εκείνος ο Κοττέν;

—Δέν ξέρω! άπόντησεν ο Κλεμανσώ. Αυτός ο γάδαρος δ'ο Κοττέν δέν ηρθε να με ιδη καθόλου...

—Μά τι θά τ'ο λέγατε άν έρχόταν, κύριε Πρόεδρε; Τι θά τ'ο κάνατε;

—Τίποτε δέν θά τ'ούκανα. Θά τ'ον έκρατούσα να φάμε μαζί κ' ύστερα θά τ'ούλεγα: «Έλα τώρα, Κοττέν, πές μου τ'α θάσανά σου!»...

***

«Άμα απεχώρησεν από την πολιτική ο Κλεμανσώ, έπήγε στην πατρίδα του, σ' ένα χωριό τ'ης Βανδέας, όπου διατέαε να σκάψουν και τ'ον τάφο του.

—Έτσι συντομέω το δρόμο μου για τ'ον άλλο κόσμο! έλεγε σ' ο δ'οσους τ'ον ρωτούσαν.

***

Για τ'ους δυο ισχυροτέρους πολιτικούς από τ'ους συγχρόνους, τ'ον Πουανκαρέ και τ'ον άείμηστον Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τ'ο έξ'ηξ' επιγραμματικώτατο:

—Ο Πουανκαρέ τ'ά ξέρει όλα, μά δέν καταλαβαίνει τίποτε. Ο Μπριάν δέν ξέρει τίποτε, μά τ'α καταλαβαίνει όλα!...

...τες νά τ'α είχε φτιάξει ο Μπιλ.

—Λοιπόν; τ'ο είπα, όταν γύρισε. Άρραβωνιάστηκες, επιτέλους;

—Όχι ακόμη! Τ'ης έγραφα όμως ένα σημειωμάτάκι και έλπίζω πώς θά έχω εδνοική άπάντησι.

—Τ'ης έγραψες; Μά ποιανής; ρώτησα με περιέργεια Ποιανής από τίς δυδ:

—Νά! μου είπε. Αυτ'ης έδω!

Και μου έβαλε στο χέρι ένα χαρτάκι.

Έγώ, δέν άνοιξα καν να διαβάσω τ'ο δνομα. «Ήξερα, πώς, σ' όποια και να είχε γράψει, κέρδιζα τ'ο στοιχημα. Τ'ον κύτταξα χαμογελώντας, τ'η στιγμή που έσχιζε τ'ο φάκελλο που τ'ο είχα δώσει.

Ο Μπιλ διάβασε τ'ο χαρτάκι που είχα μέσα και γέλασε.

—Μαργαρίτα... Είσαι πολύ πονηρή, Λούτσου, μου είπε. Και δ'ομως έχασες τ'ο στοιχημα!

—Έχασα τ'ο στοιχημα;

Περιεργη, έρριξα μιά ματιά στο χαρτάκι που μουδωσε. Και διάβασα:

«Λούτσου, σ'έ άγαπώ. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; -- Μπιλ!»

Τ'ο έλέμμα που τ'ο έρριξα, φαίνεται πώς τ'ο ήταν άρκετ'η άπάντησι. Με άρπαξε στην άγκαλιά του και κόλλησε τ'α χείλη του στα δικά μου.

—Α! τ'α τρελλοκόριτσα! είπα, καταλαβαίνοντας τί μου είχαν σκαρώσει, όταν ξεφυγα από τ'η άγκαλιά του.

—Όπως κ' άν είναι, είπε ο Μπιλ, τ'ο έχασες τ'ο στοιχημα. Μά, για τ'ο ταξειδί στο Παρίσι, μη σ'ο νείαζι. Θά τ'ο κάνουμε μαζί!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ'α άσημικά τ'ου κόμητος Κανόσσα κ' ο άναιδής φίλος του, Η τίγρις κ' η χελώνα. Ο βασιλεύς Φραγκικός κ' οι τέσσερες λησται. Πώς τ'ους έτιμώρησε. Τ'α χέρια τ'ης μαντάς Σεβινιέ. Ο Λευδεβίκος 15ος κ' ο κελός ύπευργός του.

Ο κόμης Λουδοβίκος ντ'ε Κανόσσα είχε στη Ρώμη μιά ώραια και ξακουστή συλλογή άσημικών. Μεταξύ αυτών ήταν κ' ένα άσημένο κύπελλο, τ'ο όποιον η λαβή, θαμιάσια δουλεμένη, παρίστανε μιά τίγρι.

Ένας φίλος τ'ου κόμητος τ'ο ζήτησε μιά μέρα να τ'ο δανείσει αυτό τ'ο κύπελλο. Ο Κανόσσα τ'ο τ'ο έδωσε, αλλά ο φίλος του δέν τ'ο έπέστρεψε πιά.

Μετά καιρό ο ίδιος φίλος τ'ου κόμητος έστειλε τ'ον ίσηρήτη του και τ'ον παραέβλεσε να τ'ο δανείσει μιά άσημένα άλατιέρα, που είχε τ'ο σχημα χελώνας.

Ο Κανόσσα τότε έθίμωσε και είπε στον ίσηρήτη τ'ο άδιόρθωτου φίλου του :

—Πές στον κείριό σου, πώς άφού η τίγρις, που είναι τ'ο γαργαρότερο από τ'α ζώα, δέν έγάρσεν άκόμα από τ'ο σπτι του στο δυό μου, φαντάζομαι τί θά γίνη με τ'η χελώνα, που είναι τ'ο πιο βραδίκινο ζώο!... Άρνούμαι συνεπώς να τ'ο τ'ην δώσω...

***

Κάποτε ο βασιλεύς τ'ης Γαλλίας Φραγκικός Α', κινηώντας με τ'ους αλλοίους του, περιπλανήθηκε μέσα στο δάσος κ' εκάθησε μόνος ν' αναπαυθ'η σε μιά λόγμη. Εκεί ειδη τέσσερες άνθρώπους, που έκαναν τ'ον κουσιμένο. Οι άνθρωποι αυτοί, οι όποιοι ήταν λησται, μόλις αντίκρισαν τ'ον βασιλέα, έτσι ζαλοντιμένον, σηράθηκαν άπάνω και τ'ον περιτριγύρισαν, χωρίς να τ'ον άναγνωρίσουν, φουσκά.

—Μ' άρέσει τ'ο καπέλλο σου, δόσε μου τ'ο! τ'ο είπε ο ένας από τ'ους λησταις.

—Η καζάνα σου μούχρεται ίσια-ίσια, βγάλην και δός μου τ'ην! τ'ο είπε κ' ο δεύτερος.

—Όραιο γιλέκο! Φέρο δώ! τ'ο φώναξε ο τρίτος.

—Γιά μένα δέν είναι, παρ'ά τ'ο κινηγετικό σου κέρας. Φέρο τ'ο δώ! τ'οίτε κ' ο τέτατος.

Μά βλέποντας ότι τ'ο κέρας κρημότανε από μιά ώραια άλυσίδα, πρόσθεσε :

—Πιό τυχερός είμ' έγώ! Βγάλε και δόσε μου και τ'η χρυσή άλυσίδα.

Ο Φραγκικός Α' τ'ο είπε τότε :

—Η άλυσίδα είναι χρυσή, μά και τ'ο κέρας είναι από τ'α καλύτερα που υπάρχουν. Δοξάμω να ιδής...

Ο ληστής έφύσηξε άμέσως στο κέρας, χωρίς να πολυσκεφθ'. Κ' άξαφνα, μέσα σε λίγα λεπτά, η άλοιοιθία τ'ου βασιλέως, που τ'ο είχε γάσει, άκούγοντας τ'ο σφύριγμα τ'ου κινηγετικού κέρατος, έτρεξε εν έπί τ'οις και οι τέσσερες λησται βρέθηκαν περιμυλωνιμένοι.

—Κύριε, είτε τότε ο Φραγκικός στους άλοιοιθους του, αυτοί οι τέσσερες άνθρωποι μ' έλίστησαν. Να κρημαστούν λοιπον σ' αυτό έδω τ'ο δένδρο!...

Και τ'ους κρημασαν πράγματι άμέσως.

***

Μιά μέρα ο σοφός φιλόλογος Μενάξ κρητούσε τ'α χέρια τ'ης Καζ Σεβινιέ, τ'ης περιφήμου συγγραφέως τ'ων «Επιστολών». Κ' όταν η Κα Σεβινιέ άπίστωσε τ'α χέρια τ'ης από τ'α χέρια του, ο Μενάξ τ'ης είπε με συγνώμη :

—Ω, κυρία, αυτά είναι τ'α όρωαίτερα πράγματα, που βγήκαν μεσ' από τ'α χέρια μου!...

***

Κάποτε ο βασιλεύς τ'ης Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΕ' έπήγε στο Ύπουργείο τ'ων Στρατιωτικών και πάνω στο γραφείο τ'ου Ύπουργού ειδεν ένα ζευγάρι γυαλιά.

—Γιά να ιδούμε, είτε τότε, είναι καθαρά άραγε τ'α γυαλιά αυτά;

Κ' έπήγε να διαβάσει ένα γραμμάτι, άσημένο τυχαίως δ'ηθεν πάνω στο τραπέζι, τ'ο όποιο δέν ήταν παρ'ά ένα έγκώμιο τ'ου βασιλέως, γραμμένο άπ τ'ον κόλακα ύπουργού.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ', άμα διάβασε τ'ς πρώτες σειρές, επέταξε τ'ο χαρτί και άρρησε τ'α γυαλιά, λέγοντας με ειρωνικό χαμόγελο :

—Δέν είναι καλά αυτά τ'α γυαλιά...

Μεγαλώνουν πολύ τ'α πράγματα...

